

כדור הארץ מפגר, כך קבעו מדענים היושבים במשרד התזמון הבינלאומי ב־פריז שם נמצא השעון האטומי הבינלאומי. מי שכיוונו שניה אחת ל־150 אלף שנה. אנשי פריז הודיעו למדעני גרינוויץ, המקום לפיו קבעו את השעות במשך מאות בשנים; כי מאז הופעל השעון האטומי ב־1958 מפגרת גרינוויץ ב־9.9 שניות אחרי הזמן האבסולוטי. משום כך הוחלט ליצור חלל זמן של עשירית השניה בין ה־31.12.71 ל־1.1.72 כך ש־המיגור יהפוך ל־10.00 שניות שלמות. משוט כדי להקל על החישובים. ולזאת יקרא פרוטזה לאמא תזה.

תקליטים

כל מי שירצה לזכור לטובה את ויטרב או התופים של שנות ה־40, ג'ין קרופה, מוטב שייזהר מתקליט חדש (מטרו 010 2356) המתיימר לייצג את כשרונותיו. אבל למעשה עושה לו שירות דב. קרופה, שהגיע לשיאו בשייתוף פעולה עם בני גודמן, היה מעורב מאוחר יותר בהמוני להקות בעלות גוון ממוסחר וחסר עניין לחלוטין, וזה נוגע לרוב הקטעים הנמצאים על־גבי תקליט זה. אם לא די בכך, הרי שהדמות הבולטת באמת בכל אריד־הנגו, היא דווקא זו של החוצצן צ'ארלי שייברס, (שמת גם הוא לפני זמן קצר). שגם הוא הטא לרוב בבגאי ליות תמורת מוון.

ואשר להקלטות, הן באמת נישמעות היסטוריות. והרי בארכיונה של אותה חברת־תקליטים נמצאים אוספים משכנעים הרבה יותר. אז למה דווקא זה?

מעשה בחייה הוא קוריוז־בוגיים ביצירתו של איגור סטראווינסקי, קור

שרגא פריממן ז"ל
איש אחד

יון שנכתב בסוף מלחמת־העולם־הראשונה, שעה שלהקת הבאלט הרוסי של דיא־גילב עברה משבר קשה ואילצה את המל־חין להפיש פרנסות נוספות.

זהו מין סיפור פולקלוריסטי סימבולי של השווייצרי שרל פרידיננד ראבויז, על חייל שמוכר כינורו לשטן תמורת בצע כסף ומתאמלל בשל כך; מאוחר יותר הוא מחזיר לעצמו את הכינור כשהוא מערים על אשדאי ומכריח אותו לקחת בחזרה את כל הכסף, אבל נופל בסופו של דבר קורבן לתככי השאול כאשר הוא שואף להשיג מנת אושר גדולה מכפי ש־הוקצבה לבן־אגוש. סטראווינסקי כתב לסיפור זה מוסיקה הספוגה הדי ג'אז ובתי קפה, עם תלבושת דיסוננטית, אקורדים גרוטסקיים והמצאות טונאליות כראוי למל־חין פולחן־האביב.

בביצוע משתתפים שבעה כלי תזמורת בלבד, מנוצלים על כל גוניהם, ואילו את הצד הסיפורי נהוג לחלק לשלושה תפקי־דים: מספר, חייל ושטן.

בתקליט ישראלי חדש (הד ארצי 14179) הצטרפו כולם לאיש אחד — שרגא פריממן, המנוח, שהנצחתו היא המבורכת והמועילה ביותר בתקליט. קולו גולש בחלקקות שמנונית ובביטחון מוחלט מן הבריטון של המספר לצורמניות של בן־בליעל, ומוכיח לכל שהבימה הישראלית איבדה את אחד השחקנים הגדולים המעטים (המשך בעמוד 11)

מרגוע קל עם דובק רויאל